ČIA KELIO PRADŽIA

2019 m. balandžio 19 d. Nr. 10

Naujoje knygoje – apie blaivybės kelią

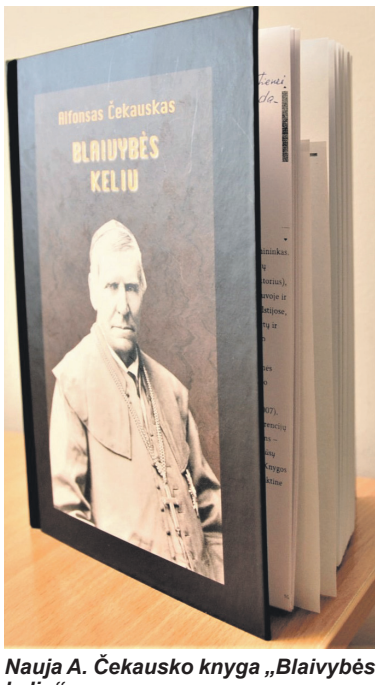

Nauja A. Čekausko knyga „Blaivybės keliu“.

Vilma NEMUNAITIENĖ

Lietuvos blaivybės draugijos „Baltų ainiai“ vadovas, taip pat dainininkas (tenoras) kraštietis Alfonsas Čekauskas visuomenei pristato naują savo knygą „Blaivybės keliu“.

Nuotraukomis gausiai iliustruotame leidinyje autorius pasakoja apie blaivybės judėjimą pasaulyje ir jo ištakas, blaivybės idėjas pokariu, tarptautinę veiklą ir apie savo paties visuomeninę veiklą kuriant ir puoselėjant draugiją „Baltų ainiai“.

A. Čekauskas pasakojo augęs svaigalų nevartojančioje šeimoje. Anuomet tai nebuvo labai dažnas ir įprastas pasirinkimas. Sako, svaigalų nevartojęs nei studentavimo laikais, nei vėliau koncertuodamas bei dirbdamas kultūros profesinių sąjungų taryboje.

Blaivybės kaip organizacijos pradžią Lietuvoje prisimena 1985-aisiais. Pasakojo, kad tuomet gerokai prasigėrusios Sovietų Sąjungos vadovas M. Gorbačiovas nurodė visose sąjungos respublikose įkurti blaivybės organizacijas. Tuometiniam LKP CK pirmajam sekretoriui Petrui Griškevičiui tai padaryti, sako, nelabai sekėsi, nes nerado alkoholio nevartojančio rimto ir atsakingo tokios organizacijos vadovo – juk, jei kokiame nors priėmime blaivybės draugijos vadovas prisigers, bus baisi gėda.

Sužinojęs apie svaigalų nevartojantį kultūros profsąjungų darbuotoją, solistą A. Čekauską, šias pareigas nurodė jam ir pasiūlyti. Tačiau iš karto jų mūsų kraštietis neskubėjęs imtis. Prisipažįsta – bijojo, nes aplink žmonės masiškai gerdavo. Net darbo metu neretai antroje dienos pusėje būdavo įkaušę.

Nukelta į 8 p.

Konferencijoje – apie prezidento instituciją ir pirmąjį šalies prezidentą A. Smetoną

Arvydo Pėšinos nuotr.

Konferencijoje kalbėjo A. Dudavičius, A. Eidintas ir J. Minelgaitė-Plentienė.

Vilma NEMUNAITIENĖ

Ukmergės kraštotyros muziejuje vyko konferencija, skirta Lietuvos valstybės prezidento institucijos 100 metų jubiliejui. Joje plačiai kalbėta apie mūsų kraštietį, pirmąjį šalies prezidentą Antaną Smetoną.

Konferencijoje dalyvavo Antano Smetonos asmenybę ir jos įtaką Lietuvai studijuojantys, ją studijavę ir labai gerai žinantys svečiai. Juos susirinkusiesiems pristatė žurnalistė Dalia Kutraitė. Ji yra dirbusi Lietuvoje 1990-aisiais kurtoje prezidento institucijoje.

Profesorius, daugelio šalių Lietuvos ambasadorius Alfonsas Eidintas A. Smetoną pristatė kaip Lietuvos valstybės atkūrimo lyderį, papasakojo apie jo vaidmenį ir pateikė svarbiausius faktus.

A. Smetona 1908 m. tapo laikraščio „Viltis“ redaktoriumi, leido ir redagavo dvisavaitinį žurnalą „Vairas“.

Vėliau A. Smetonos kaip lyderio vaidmuo dar labiau sutvirtėjo jam aktyviai įsiliejus į Lietuvių draugijos nukentėjusiems dėl karo šelpti veiklą. Pirmojo pasaulinio karo metais Lietuvą užplūdus tūkstančiams karo pabėgėlių šios draugijos veiklos iššūkiai buvo milžiniški.

Profesorius A. Eidintas pažymėjo, kad 1916-ųjų pavasarį pirmą kartą prabylama apie galimybę atkurti Lietuvos valstybę. Iš pradžių svarstyta atkurti Lietuvą kaip karalystę. Tokios buvo beveik visos to meto Europos valstybės, taigi toks kelias atrodė priimtinas.

A. Eidintas savo pranešime pasakojo apie anuometinius svarstymus, kokios turėjo būti Lietuvos ribos, pirminius pamąstymus, kaip šalis turėjo būti priklausoma nuo Vokietijos, ir kas tokius svarstymus lėmė.

Nukelta į 8 p.

Laiškas pavasariui

Zita SABULIENĖ

Pažadink saulę ir eime
Per ošiančius šilojus.

Berželiai kalbins gegute,
Rasa suvers karolius.

Lai glosto plaukus švelnus vėjas,
Dainuoja linksmas vyturys.

Juk tu – pavasaris žavingas,
O aš – nerimstanti širdis.

Lietuva

Lietuva –
Tarp istorijos knygų,
Tarp garsiausių poetų eilių,
Tarp linksmos kepurinės akordų,
Tarp pasauly gražiausių gėlių.

Lietuva
Prie banguojančios jūros
Su karoliais brangių gintarų.

Tarp laukų ir didingų šilojų,
Tarp lakštutės švelniausių dainų.

Lietuva
Prie motulės ir lopšio,
Ašarotų kelių tremtinių.

Tarp įamžinto laisvės troškimo,
Atkovota Trispalvės vardu.

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS

„Prie geležingojo upokšnio“ – rašytinis paminklas Pageležių kaimui

Nijolės Paškauskienės nuotr.

Pristatyta Leonoros Jankeliūnienės knyga apie Pageležių kaimą.

Sigita ASTIKIENĖ
Vlado Šlaito viešosios bibliotekos Bibliografijos-kraštotyros skyriaus vedėja

Pristatant bet kokią naują knygą, labai tinkami kunigo Algirdo Toliato žodžiai: „Išlydėti knygą į gyvenimą – tai tarsi ištekinti ją už skaitytojų. Atsakomybė, rizika, nuotykis, taip pat: viltis, tikėjimas ir meilė. Parašyta knyga jau nebepriklauso autoriui, ji gyvena savarankišką gyvenimą.“ Ypač šie žodžiai tinka kalbant apie knygą, kuri pasakoja žmonių likimus, atspindi krašto paveldo ypatumus.

Ukmergės Vlado Šlaito viešojoje bibliotekoje bendruomenės narių buvo gražiai sutikta naujausia kraštietės poetės, ilgametės pedagogės Leonoros Jankeliūnienės knyga „Prie geležingojo upokšnio“. Autorė papasakojo leidinio gimimo istoriją, kalbėjo apie tai, kaip jaučiasi grąžinusi skolą savo gimtajam Pageležių kaimui, aprašiusi ne tik savo, bet ir kitų kaimo šeimų istorijas, šio krašto praeitį ir dabartį.

L. Jankeliūnienė – Nepriklausomųjų rašytojų sąjungos narė, aktyvi literatūrinių renginių dalyvė. Dar besimokydama Ukmergės pirmojoje vidurinėje mokykloje pradėjo rašyti eiles, dalyvavo mokyklos literatų būrelio veikloje. Vilniaus universitete studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą. Eiles kūrė ir dirbdama lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja, direktoriaus pavaduotoja Veprių vidurinėje mokykloje. Išleido nemažai linkėjimų, laiškų, eilėraščių knygelių.

Nukelta į 8 p.

Velykų bobutės laukimas

Asta GIRNIENĖ

Pas mane šv. Velykų naktį vaikystėje visuomet ateidavo Velykų bobutė. Visuomet. Ir prie lovos, kur nors labai arti manęs, palikdavo dovanų. Todėl šv. Velykų rytą prabudusi pirmiausiai pamatydavau Velykų bobutės dovanas.

Jei jau atvirai, tai prieš Velykas vakare manęs nereikėdavo įkalbinėti eiti miegoti. Stengdavausi kuo anksčiau atsigulti ir kuo greičiau užmigti. Labai laukdavau tų Velykų bobutės dovanų – margučių ir saldumynų.

Kažkodėl Velykų bobutės dovanos man liko atmintyje. Pirmiausiai rytas: jis būdavo šviesus ir saulėtas. Būtent tokį jį prisimenu. Tuomet vos atvėrus akis – krepšelis netoli pagalvės. Velykų bobutės dovanos būdavo pintame krepšelyje... Su nekantriausiu nekantrumu paimu krepšelį ir žiūriu, kas jame. Margučiai... Jie visuomet būdavo kitokie nei namuose dažyti. Nežinau, iš kur mama gaudavo kitokių margučių. Bet jie visada būdavo skirtingi nuo mūsiškių. Na, man taip atrodė – jie buvo ypatingi. Saldumynai būdavo ne saldainiai. Nors ir jų gal būdavo.

Rasti krepšelyje dar ir cukrinių kaštonų, braškių ir grybukų būdavo tiesiog nenusakomas džiaugsmas. Šitie spalvotu cukrumi apipilti saldumynai man atrodydavo stebuklingai skanūs!

Mamos visada klausdavau, kaip atrodo ta Velykų bobutė. Paaiškindavo, kad labai panaši į mūsų močiutę kaime: su skaryte, ilgu sijonu, dideliu krepšiu velykaičių ir saldumynų. Nuo atsakymų į klausimus, kaip ji prieidavo iki mano lovos ir kodėl aš jos neišgirsdavau, mama kažkaip išsisukdavo...

Tose vaikystės Velykose buvo nepaprastai daug šviesos ir šilumos. Jos buvo tiek daug, kad užtenka iki dabar.

Tapusi mama, stengiausi nors kažką panašaus sukurti savo dukrelei. Tik su margučiais man nepasisekdavo... Nors aš visuomet stengdavausi paslėpti labiausiai išsiskiriančius margučius jai, bet ji suprasdavo... Margučiai būdavo įtartinai panašūs į mūsiškius...

O dabar Velykų bobutė užsuka ir pas mano anūkiukus. Keičiasi saldumynai ir dovanėlės, bet meilės ir šilumos jose – visiškai tiek pat, kiek buvo mano vaikystės Velykų krepšelyje.

Naujoje knygoje – apie blaivybės kelią

Atkelta iš 7 p.

Vis dėlto A. Čekauskas naujosios veiklos ėmėsi. Tiesa, tikina buvęs įstumtas į ją vos ne apgaulės būdu. Organizacijai vadovavo iki 1990-ųjų.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę nuo organizacijos atsiribojo ir įkūrė Lietuvos blaivybės draugiją „Baltų ainiai“ – tai atkurta prieškariu Lietuvoje veikusi organizacija. Su ja įsiliejo į tarptautinį blaivybės organizacijų tinklą, skaitydavo pranešimus Lietuvoje ir užsienio šalyse, net ir Jungtinėse Amerikos Valstijose, Vašingtone.

Pašnekovas tikina, kad 35-erių metų intensyvus darbas, skleidžiant blaivybės idėjas, jam leidžia daryti išvadas, kad kultūra ir blaivybė – neatsiejami dalykai.

Taujėnuose gimęs, augęs ir mokslus baigęs A. Čekauskas sako, kad naujausiai savo knygai „Blaivybės keliu“ medžiagą rinko ir sistemino gana sunkiai.

Šią knygą autorius padovanojo Ukmergės rajono savivaldybės Vlado Šlaito viešajai bibliotekai ir mano, kad bibliotekoje bus surengtas leidinio pristatymas.

Konferencijoje – apie prezidento instituciją ir pirmąjį šalies prezidentą A. Smetoną

Atkelta iš 7 p.

Tačiau vėliau Lietuvos kūrimosi matmenys kristalizavosi, karalystės idėja atkrito, kai monarcho valdžia buvo nušluota pačioje Vokietijoje.

Lektorius pabrėžė, kad visame mūsų šalies kūrimosi proceso priešakyje stovėjo A. Smetona, taigi jo įtaka ir nuopelnai yra didžiuliai.

Laikinoji sostinė – Kaune

Apie prezidento rūmus Kaune konferencijoje papasakojo lektorė istorikė Justina Minelgaitė-Plentienė.

Ištraukos iš ano meto leidinių ir dokumentų byloja, kad 1919 metais, kai prezidento institucija pradėjo veikti Kaune ir kai čia atvyko pirmasis Lietuvos prezidentas A. Smetona, mieste buvo didžiulė butų krizė. Išsinuomoti būstą laikinojoje sostinėje buvo labai sudėtinga. Net ir šalies vadovui.

Rašoma, kad prezidentas ieškojo būsto su vonia ir labai nerimavo, kad tokio gali ir nerasti. Bet jam pavyko – pirmas išsinuomotas kambarys su vonia buvo Laisvės alėjoje.

Ten gyveno ir dirbo 5 mėnesius, kol įsikūrė prezidentūra Vilniaus gatvėje esančiuose rūmuose.

Nepriklausomoje Lietuvos Respublikoje nuo 1919 iki 1940 metų čia rezidavo visi trys tarpukario Lietuvos prezidentai: Antanas Smetona, Aleksandras Stulginskis, Kazys Grinius.

XIX a. viduryje statyti rūmai istorijos tėkmėje buvo carinės Rusijos Kauno gubernatoriaus, Pirmojo pasaulinio karo metais – vokiečių kaizerinės valdžios būstinė.

1919 m. rugsėjį į juos įsikėlė pirmasis Lietuvos prezidentas Antanas Smetona.

Be reprezentacinių ir darbo kambarių, rūmuose buvo įrengtas ir prezidento šeimos butas. Čia buvo prezidento ir jo žmonos miegamieji, tarnaitės, vaikų kambariai, prezidentienės salonas, valgomasis, prezidento dovanų muziejus, gailestingosios medicinos sesers kabinetas ir kiti kambariai.

Prezidentūros sklype stovėjo ir daugiau pagalbinių pastatų bei buvo užveisti du sodai.

Amžininkų teigimu, šiltnamyje kartais mėgo darbuotis ir prezidento žmona Sofija Smetonienė. Sklype už namo taip pat buvo įrengta sporto aikštelė.

Pastatu rūpinosi prezidentūros darbuotojai. Kai kuriems tarnautojams buvo suteiktas ir butas.

Pas prezidentą buvo galima patekti tik iš anksto susitarus, priėmimo valandomis. Patekti buvo galima ir įvairių švenčių progomis ar specialių priėmimų metu.

A. Smetonai sveikintojai pasirašydavo svečių knygoje per šalies vadovo varduves.

Prezidentams tekdavo ir dar viena pareiga – priimti į Lietuvą atvykusių diplomatinių pasiuntinių skiriamuosius raštus.

Prezidento rūmuose gyveno ne tik aukščiausi šalies pareigūnai, bet ir jų šeimos. Taigi rūmus savo namais laikė A. Smetona ir jo žmona Sofija, sūnus Julius, dukra Marija, A. Stulginskis su žmona Ona ir dukra Aldona bei Kazys Grinius. Šios šeimos čia švęsdavo Kalėdas, Velykas, taip pat ir asmenines šventes.

1920 m. prezidento rūmuose buvo iškelta S. Smetonienės sesers Jadvygos Chodakauskaitės ir Juozo Tūbelio santuokos šventė, 1927 m. – Smetonų dukros Marijos ir Aloyzo Valiušio vestuvės, 1929 m. – prezidento dukterėčios Elenos Smetonaitės bei Stasio Raštikio vestuvės.

Po Antrojo pasaulinio karo buvusioje prezidentūroje buvo įkurti Pionierių rūmai, o vėliau – Mokytojų namai.

Dabar istorinė Lietuvos Respublikos prezidentūra yra Nacionalinio M. K. Čiurlionio dailės muziejaus filialas, kuriame veikia ekspozicija, rengiamos parodos, edukaciniai užsiėmimai.

Įteikė knygų

Konferencijoje taip pat kalbėjo ir atsargos pulkininkas, daugelio istorinių renginių Ukmergės kraštotyros muziejuje svečias Arūnas Dudavičius. Jo paskaitos tema – „Prezidento A. Smetonos indėlis lietuvybei ir valstybės kūrimui“. Lektorius apžvelgė situaciją iki Pirmojo pasaulinio karo ir A. Smetonos veiklą tuo metu.

Kalbėjo Ukmergės kraštotyros muziejaus muziejininkas Raimondas Ramanauskas.

Konferencijoje taip pat buvo pristatyti naujausi leidiniai apie 100-metį mininčią prezidento instituciją ir pirmąjį šalies prezidentą Antaną Smetoną.

Pristatyta kolektyvinė monografija „Prezidento rūmai Kaune“.

Renginys truko net tris valandas, tad jame dalyvavę rajono moksleiviai ne visi buvo iki galo. Patiems kantriausiems svečiai padovanojo naujausių leidinių.

Jaunimui priminė netektis ir partizanų kovas

Nacionaliniame festivalyje – Veprių pagrindinės mokyklos ansamblis.

Varėnos kultūros centre neseniai vyko nacionalinis moksleivių dainų festivalis „Dainos iš tremties“, kuriame skambėjo partizanų ir tremtinių dainos. Jis surengtas minint partizanų vado Jono Žemaičio-Vytauto metus ir 1949 m. kovo 25–28 d. masinių trėmimų 70-ąsias metines. Tarp renginio dalyvių – ir Veprių pagrindinės mokyklos mokinių ansamblis.

Vaidotė ŠANTARIENĖ

Šiuo festivaliu prisimenami Lietuvos gyventojai, nukentėję pirmosios ir antrosios sovietų okupacijų metais. Taip pat, organizatorių teigimu, norėta kūrybiškai paminėti šio partizanų vado metus bei didžiausią Baltijos šalių gyventojų masinio trėmimo operaciją „Priboi“ – „Bangų mūšą“. Per ją iš Lietuvos buvo ištremta 32 tūkst., o iš visų Baltijos šalių – beveik 100 tūkst. gyventojų.

Jonas Žemaitis-Vytautas gimė 1909 m. kovo 15 d. Palangoje. 1929 m. baigė Kauno karo mokyklą, 1936–1938 m. studijavo Prancūzijos artilerijos mokykloje. Jam suteiktas kapitono laipsnis. 1944 m. Šiluvos ir Tytuvėnų valsčiuose suorganizavo apie 150 vyrų į generolo Povilo Plechavičiaus įkurtą vietinę rinktinę ir tapo jos 310-ojo bataliono vadu.

Anot Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro, vokiečiams rinktinę išformavus kurį laiką slapstėsi, o nuo 1945 m. tapo Žebenkšties rinktinės štabo viršininku. 1947 m. gegužę išrinktas Kęstučio apygardos vadu. 1948 m. įkūrė Vakarų Lietuvos (Jūros) partizanų sritį, tapo jos vadu.

1949 m. vasarį Lietuvos partizanų vadų suvažiavime J. Žemaitis išrinktas Lietuvos laisvės kovos sąjūdžio tarybos prezidiumo pirmininku. 1953 m. gegužės 30 d. išdavus bunkerį buvo suimtas, 1954 m. lapkričio 26 d. sušaudytas Maskvos Butyrkų kalėjime.

1997 m. Lietuvos Respublikos Prezidento dekretu jam suteiktas Vyčio kryžiaus 1-ojo laipsnio ordinas, 1998 m. – dimisijos brigados generolo laipsnis. 2009 m. J. Žemaitis Seimo pripažintas kovojusios su okupacija Lietuvos valstybės vadovu, faktiškai vykdžiusiu jos Prezidento pareigas.

Šie metai Seimo nutarimu paskelbti Jono Žemaičio-Vytauto metais. Sukako 110 metų, kai gimė šis su sovietų okupacija kovojęs Lietuvos valstybės vadovas, bei 70 metų nuo tada, kai 1949 m. vasario 16 d. buvo pasirašyta Lietuvos laisvės kovos sąjūdžio deklaracija. Ji vadinama konstitucinės reikšmės dokumentu, užtikrinusiu Lietuvos valstybės tęstinumą.

Festivalyje „Dainos iš tremties“ dalyvavo apie 300 mokinių iš 23 Lietuvos regionų mokyklų. Siekta jaunimui priminti sovietinės okupacijos netektis ir didvyrišką partizaninį pasipriešinimą.

Mūsų kraštui atstovavo 14 Veprių pagrindinės mokyklos mokinių iš 5–8 klasių. Pasak lietuvių kalbos mokytojos Aldonos Medonienės, vepriškiai šiame festivalyje dalyvavo antrą kartą. Šįsyk pristatyta literatūrinė-muzikinė kompozicija „Tėviškę paliekant...“ Mokinius parengė muzikos mokytoja Irmina Balsienė ir lietuvių kalbos mokytoja Birutė Karietienė.

„Ruošdamiesi festivaliui mokiniai domėjosi vepriškės tremtinės Elvyros Lukšienės atsiminimais, jos girdėtomis tremtinių dainomis. Labiausiai įsiminė moters prisiminimas apie paliktą namuose lėlę... Sužinojo, kokias dainas dainavo žmonės lageriuose, kokie jausmai ir viltys atsispindėjo“, – pasakojo A. Medonienė.

Nacionalinis festivalis „Dainos iš tremties“ vyko šeštus metus. Šiemet, dalyviams atliekant autentiškas partizanų ir tremtinių dainas, daugelis kūrinių skambėjo naujai, su specialiai renginiui paruoštomis meninėmis kompozicijomis ir aranžuotėmis. Renginio organizatoriai – Tarptautinė komisija nacių ir sovietinio okupacinių režimų nusikaltimams Lietuvoje įvertinti (Istorinio teisingumo komisija) bei Varėnos „Ąžuolo“ gimnazijos Tolerancijos ugdymo centras.

Veprių mokyklos jaunimas panašiuose renginiuose dalyvavo ne kartą. Prieš kurį laiką mokinių ansamblis jau trečią kartą vyko į partizaninių dainų festivalį „Laisvės kelias“ Druskininkų Atgimimo mokykloje.

Pasak pašnekovės, mokinius rengusios mokytojos buvo apdovanotos Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos Vilniaus skyriaus padėkos raštais. Juos įteikė vadovas Petras Musteikis, dėkodamas už jaunosios kartos pilietiškumo ir patriotiškumo ugdymą. Padėkos raštus mokyklai bei pedagogėms įteikė ir minėtos tarptautinės komisijos vykdomasis direktorius Ronaldas Račinskas.

„Prie geležingojo upokšnio“ – rašytinis paminklas Pageležių kaimui

Atkelta iš 7 p.

2003 m. jai suteikta Ukmergės rajono savivaldybės literatūrinė Vlado Šlaito premija už poezijos knygą „Kelionė tyloje“, eilėraščių ciklą Igarkos tremties 55-mečiui ir aktyvų dalyvavimą Ukmergės bendruomenės kultūrinėje veikloje. Rašytoja yra ne vieno respublikinio konkurso laureatė, už veiklą miestui 2008 m. apdovanota Ukmergės mero padėkos ženklu.

Naujausioje knygoje papasakotas Pageležių kaimo savitumas, aprašyti įžymūs kraštiečiai, publikuoti autorės poezijos bei prozos kūriniai. Nuotraukose įamžintas kaimas, gyvenamos ir nebegyvenamos sodybos, autorės šeimos gyvenimo akimirkos. Čia – ir Pageležių praeitis, ir šiandienis kaimo gyvenimas.

Pristatydama knygelę, autorė pirmiausia prakalbo aukštaičių tarme, taip primindama visiems mūsų tarmių išsaugojimo svarbą. Mintimis ir įspūdžiais dalijosi, rašytoją sveikino Veprių ir Sližių krašto bibliotekininkės, Ukmergės „Bočių“ kolektyvo atstovės, kiti svečiai. Laumėnų kaimo bibliotekininkė Nijolė Vernickienė prisiminė „Knygos bičiulių“ draugiją, kuriai vadovavo ir visus knygai neabejingus žmones būrė būtent L. Jankeliūnienė.

Jos knygą nuotraukomis papuošusi fotomenininkė Nijolė Paškauskienė prisiminė ir pasidžiaugė tuo laiku, kai abi su autore keliavo ieškoti geležingojo upelio, klajojo po kaimo sodybas, ragavo nuostabiai skanių, tačiau ištuštėjusiose sodybose jau niekieno nebeskinamų obuolių.

Renginio dalyviai klausėsi ir muzikinių kūrinių, kuriuos atliko Deltuvos Švč. Trejybės bažnyčios vargonininkė Milda Razumaitė. Jauna atlikėja jau 10 metų groja vargonais, moko muzikos Ukmergės lopšelio-darželio „Nykštukas“ auklėtinius. Dar penkerių metukų Mildą močiutė nuvedė į Veprių bažnyčią, kur atlikėja ir pradėjo savo muzikinį kelią.

Šiandien galime stebėti vis didėjantį visuomenės susidomėjimą praeitimi, nes žmonės nori žinoti savo giminės, šeimos, kaimo ar miesto istoriją. Sutikdami knygelę, renginio dalyviai vieningai pažymėjo, kad leidinys apie Pageležių kaimą svarbus visai rajono bendruomenei dėl galimybės išsaugoti savo krašto paveldą bei užtikrinti benunykstančios istorijos tęstinumą.

SPAUDOS, RADIJO IR TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS